מיכתב פרידה מחוצלארץ

שלום חוצלארץ,

מה נשמע אצלך? כן, אני יודעת שגם אצלך לא קל. יש אבטלה ויש פשע ויש אינפלציה (הצחקת אותי), ויש צרות מבית ומחוץ. אבל פעם בשנה, האנשים העמלים שלך, אלה שעובדים קשה כל השנה, קונים כרטיס לאיזה חוצלארץ אחר ונוסעים להם לאוורר את הראש והנשמה במקום ששם הצרות הן לא שלהם.

ככה זה היה גם אצלנו, עד לא מזמן. את יודעת איך זה במשך השנה: עבודה, קצת חלטורות, בעל, ילדים, חמסינים, מבטי־לחדשות, ממשלת־אחדות, רשיון מהעיריה, בעיות־הניה...

אבל אלה הם החיים, אמר מישהו חכם, והוא צדק, כמובן. כל השנה אפשר למשוך בעול אם יודעים שבאמצע יוני, למשל, אפשר לנסוע לשבוע לרומא, או לקאהיר, או לקפריסין או לניו־יורק. רק בשביל לראות מקום אחר, לשמוע שפה אחרת, לפגוש אנשים אחרים, להרגיש מנוטרל מהחיים היומיומיים. להיווכח בשימחה שכל הדברים הגועליים שם לא נוגעים לי, לא למדינה שלי ולא לעם שלי. צריך גם לבקר חברים שלא עמדו בלחץ כאן ועברו לגור במקום אחר. אבל בעיקר צריך את השבוע הזה כדי להבין שאומנם אצלם הדשא ירוק יותר, אבל אצלנו השמש

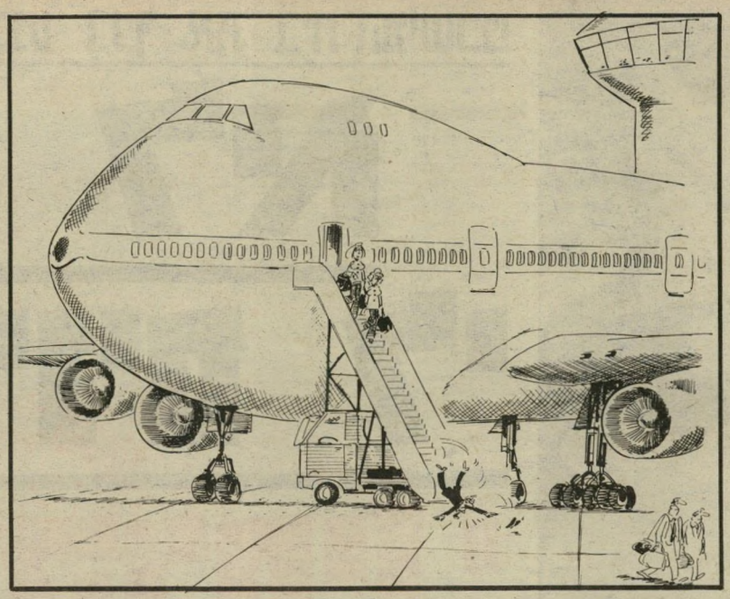

מחממת יותר. מה ששמר אותי ציונית כל החיים היו הגיחות האלה, פעם או פעמיים בשנה לחו"ל. אגב, לא כשליח־ציבור, לא במיסגרת עבודתי. סתם על חשבון מה שהצלחתי לחסוך מהמש־כורות שלי, אחרי ששילמתי עליהן מס.

אז כל טוב לך, חוצלארץ. לא נתראה בזמן הקרוב, כנראה, אבל תדעי לך שאני חושבת עלייך הרבה וגם מתגעגעת. אולי יום אחד, כשעם הסגולה החכם הזה ימציא איזה פטנט שהאזרחים יתפרנסו ממה שהם מרוויחים, אני אגיע שוב. בינתיים תחשבי עליי ותזכרי כמה יפה בילינו יחד.

ביטחון־המדינה

בכל פעם שלגיון־הזרים (השומרת בשכר בת ה־70, ששומרת על בית־הספר של בני) הולכת לקופת־חולים, אני נרתמת בעצמי לשמירה על ביטחון־המדינה. לחצר בית־הספר של בני יש שני שערים. אותי הם שמים על השער הימני וכנראה סומכים על פוח־ההרתעה שלי שירתיע את התוקפים מהשער השמאלי, הבלתי־מאוייש.

התפקיד שלי, כמובן, הוא לגלות אנשים חשודים המנסים להיכנס לבית־הספר ואז... לא הסבירו לי מה אז, אבל אני משערת שאני צריכה לבקש מהחשודים לחכות רגע ומייד לרוץ לטלפון ולהודיע את כוחות־הביטחון.

בשעה הראשונה היה שקט בגיזרה. שתיים־שלוש נשים עדינות־מראה נכנסו ואמרו לי שלום מאוד נימוסי, שהוריד מהן כל חשד. נשים זה בטח בסדר. אחר־כך התחילו להגיע הגברים שהם, כידוע, תמיד מחבלים בפוטנציה. השניים הרא־שונים נראו כאלה ייקים, ולפי מה שאני יודעת על המין האנושי, הייקים הם בסדר. זאת אומרת לא המקוריים, אלא אלה שגרים בארץ.

אז עזבתי את הייקים ולא תיחקרתי אותם על מעשיהם. עוד אני מהרהרת בשניים האלה שנכ־נסו והתפזרו בחצר, והנה נכנס עוד גבר. הופ! פה נדלקה אצלי נורה אדומה, כי האיש נשא עמו תיק בגודל שיכול להכיל פצצה (איזה גודל, אגב, יש לפצצה?) בתנתי אותו היטב בעין הבלתי־מוויינת שלי, ומייד הגעתי למסקנה שאיש עדין־מראה, בעל מישקפי־ראיה ונעליים מצוחצחות, לא יכול להיות מחבל.

אחר־כך שקטה הארץ ארבעים דקות, וקול התור נשמע בארצנו, ואני המשכתי לקרוא מה חושב אמנון דנקנר על ליאון צ'רני ועל עוזר וייצמן. ופיתאום, איזו תחושה פנימית אמרה לי להעיף מבט שמאלה. שני צעירים כהי־עור פסעו לכיוון השער. ברגע הראשון חשבתי לזנק עליי־הם, אבל מייד החלטתי שזו גיזענות. אני, שאבות אבותיי באו מספרד ובטח היו שחורים כפחם בעצמם — איך אני יכולה?

הקליינט האחרון שלי היה פועל־ערבי, שכנר־אה תיקן משהו בסביבה. אני מצטערת, אבל אין לי שום סיבה לעצור אדם בשער רק מפני שהוא ערבי. אז נתתי לו להיכנס.

אני מבקשת מכל מיפקדות־המחבלים להודיע לי את מי הם שולחים, לאן ומתי, כי אני לא יכולה לעמוד במתח הזה של הסלקציה.

פינת בן־יהודה

תדעו לכם שהשפה העברית חולה מאוד. מהאקדמיה הודיעו לי שיש לה דלקת המפרקים — ארתריטיס. מתנת – לומבגו. נשית — איסיאש. וסמת – פורונקל.

עם כל־כך הרבה מחלות, הייתי מציעה לה לעבור איזה רל"ח (א־קא־גא). אסותא לכולכם.

שידוכין

החתולה הסיאמית היפהפיה שלנו, הגיעה, כנראה, לפירקה, ויש לה דרישות מאוד קולניות לחתונה (אזרחית, כמובן).

בעלי חתול סיאמי ממישפחה טובה מתבקשים להתקשר, כדי לסכם את תנאי החתונה ומקום האירוע.

שם החתולה — מסטר פיס
גיל — שנה ורבע
מצב מישפחתי — בתולה
מצב כלכלי — ככה־ככה
אופי — נדיר

בהצעות רציניות בלבד, נא לפנות למערכת העולם הזה, טלפון 232263, לדניאלה.

שיהיה במזל.

וחג השבועות תעשה לך — עוגת־שכבות

האסוציאציות הן שמביאות אותנו עד הלום. ואפילו הלאה.

חג־השבועות — מאכלי־חלב — חלב — תנובה — מרכז ההדרכה של תנובה — טובה ארן.

בשביל דתיים שבועות זה מתן־תורה ומשה רבנו. בשביל חילוניים זה מאכלי־חלב וטובה ארן, שהמציאה, יזמה, עשתה ועדיין מתפעלת את מרכזי ההדרכה של תנובה בשלוש הערים ה־גדולות.

לי נודע על העניין לפני כמה חודשים, כשחברה שלי רצתה לערוך לבנה חתונה יפה ומיוחדת. מישהו הפנה אותה למרכז ההדרכה של תנובה, ושם היא ישבה וקיבלה אינפורמציה על מה כדאי להגיש, איך להגיש, איפה לקנות, מה לקנות ואיך לקשט. כל האינפורמציה הזאת ניתנה לחברתי חינם־אין־כסף.

מהאינרציה של ההלם, הלכתי בעצמי לבדוק אם נכון הדבר. אכן נכון. אינפורמציה ועזרה כללית ניתנת לכל תושב ישראלי בחינם. לעומת זאת, יש גם דברים שהם לא בחינם, כמו למשל, קורס לקישוט פלטות, קורס לאירוח גבינות וייז, קורס קישוט הלחם, קורס עיצוב מתקים ועוד קורסים רבים בבישול מארוקאי, סיני, בלקני ועוד ועוד.

בסך הכל, 30 קורסים שונים, כשהמחיר לקורס הוא בין 1,000 שקל ל־6,000 שקל (שלוש הרצאות), כולל טעימה.

אז אולי בוקר אחד, תחת לשתות קפה עם חברה, אפשר לקחת את החברה, ותמורת 1,000 שקל ללמוד איך מכינים שלוש־ארבע עוגות גבינה למשל (אפרופו חג־השבועות.)

מרכזי ההדרכה של תנובה הם: בירושלים, שדרות הרצל 82; בתל־אביב שדרות בן־גוריון 47, ובחיפה, רחוב עמק הזיתים 3.

ועד שתירשמו לקורסים, הנה טיפ שקיבלתי מטובה ארן, למען אותם שאצלם החג נמשך:

עוגת שלוש שכבות, ללא אפיה

תבנית עגולה קפיצית בקוטר 26 סנטימטר.

שיכבה ראשונה — 200 גרם שיברי ביסקוויטים מעורבבים היטב, עם 200 גרם מרגרינה ללא מלח. את העיסה הזאת משטחים על התבנית.

שיכבה שנייה — מבשלים חמישה תפוחי־עץ גרנד אלכסנדר קלופים וחתוכים, בתוך חצי כוס מים ומעט סוכר. מבשלים על אש קטנה מאוד כדי שהתפוחים לא יישרפו, בגלל הכמות הקטנה של המים. כשהתפוחים רכים, מועכים אותם במזלג, מצננים ומוסיפים לתבנית כשיכבה שניה.

שיכבה שלישית — חמש קופסות של גבינה מוקצפת, דניאלה, או אלפנית, שופכים את תכו־לת כל הגבינות לתוך קערה ומערבבים קלות. יוצקים על שיכבת התפוחים.

שיכבה רביעית — פרוסות ופלחים של פירות־העונה, לפי בחירתכם.

שיכבה חמישית — ג'לי בזק בצבע ובט־עם האהוב עליכם. מעבירים את אבקת הג'לי לקערה. מוסיפים כוס מים רותחים ומערבבים היטב. מייד מוסיפים עוד 3/4 כוס מים קרים ומערבבים מהר מאוד. שופכים את הג'לי שכבר נמצא בתהליך התקרשות כשיכבה אחרונה בער־גה.

מצננים במקרר במשך שעתיים־שלוש ומגי־שים.

עציצי תבלינים

אלה שחונכו כמוני, שלא באים בידיים ריקות, תמיד יש להם בעיה. כמה פעמים אפשר להביא בקבוק יין או חבילת גלידה?

הרעיון הנפלא הוא של רותי יולס, שהוזמנה אליי לסלט ויין והביאה איתה מתנה יפה, שימו־שית ומאוד מקורית. פשוט עציץ עם שתיל של נענע בתוכו. הנענע מתפתח בצעדי־ענק, וכמה עלים שלה מצטרפים לסלט הירקות שלנו ולתה כמעט כל יום.

ובעצם, למה לא עציץ קטן עם רוזמרין, או עם זעתר או כל תבלין אחר? תחת לרוץ לחנות, נגשים למרפסת וקוטפים תבלין טרי.

בכל משתלה שמכבדת את עצמה אפשר לקנות עציצים כאלה ושתיל בתוכם. שלא לדבר על זרעים, שמהם אפשר לעשות 100 עציצים ל־100 חברים. אני קניתי את הרעיון בשימחה גדולה. מה דעתכם?

רעיון

כבר עזרתי לכם בבחירת המתנה לחתונה, לבר־המיצווה, להולדת תינוק, לדירה חדשה ולכל שאר האירועים הלא־יומיומיים. הבעיה היא תמיד עם המתנות האלה, שאנחנו מביאים לחברים שלנו שהזמינו אותנו לארוחת־ערב, או סתם לנאש קטן על המירפסת.

בחיים היא עוד יותר יפה